

Miminkovská 2002

aneb

... co se dá podnikat 1.6....

Miminkovská

31.5. – 2.6. 2002

Proč Miminkovská? Tak to ani já přesně nevím. Kalendář totiž vymýšlel Dig s Martinem. Ale asi ten největší důvod bude, že v sobotu je 1.6. a tedy Mezinárodní den dětí. No tak tedy dobrá, nějak to oslavíme. Jsme přeci jenom pořád děti. Dokud máme rodiče, jsme děti svých rodičů. A budeme jimi po celý svůj život, na to bychom neměli zapomenout. A o mužích se navíc říká, že jsou celý život jako děti. Mají pořád svoje hračky, svoje záliby a svoje velké sny. A i když je den dětí brán v jiném smyslu než v tomto, pojďme si ho užít alespoň na výpravě a na chvílku zapomenout na dospělácký život se všemi jeho starostmi a problémy.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	1118	0	0	23

Před 14ti dny jsem se (ostatně jako každý rok) zúčastnila pochodu Praha-Prčice. Nešla jsem samozřejmě z Prahy, ale až z Votic, trasu dlouhou 25 km. Krajina kolem Votic a Prčic, nazvaná Česká Sibiř, mě natolik zaujala, že jsem se rozhodla Miminkovskou výpravu nasměrovat právě do těchto končin. Jako navigátor mám totiž tu moc. Je to tam trošku kopcovité, ale o to je to hezčí a zajímavější. A Česká Sibiř se to jmenuje proto, že tu bývají drsné zimy a vůbec po celý rok je tu chladněji než v jiných koutech naší země. Ale předpověď je více než skvělá, tak nám nic nebrání tam vyrazit.

V pátek, v poslední květnový den, v půl páté opouštíme brány Jeskyně. Jede Dig, Já (Markéta), Marcela, Martin a Tereza. Chce vyjet i Pavel, ale má nějaké problémy v práci a do poslední chvíle neví, jestli nás dožene dneska večer a nebo až zítra ráno. Jedeme nejprve nakoupit do Plusu

a pak míříme přes Malešice do Hostivaře k přehradě a ven z Prahy. Neděje se nic mimořádného, vše probíhá podle plánu.

Mrk.

Kromě toho, že se nám všem jede nějak špatně. To víte, jsme po té Šumavské výpravě nějakí zlenivěli.

Trz.

V Křenicích je poměrně prudký dokopec. Nějak se mi nepodařilo přehodit na nejmenší táč. A když už jsem slezla z kola, mrknu se na mobil, jestli nepíše Pavel. A hele, píše! Píše, že teprve vyrazí z domova, a že se sejdem zítř v Neveklově. No tak dobrá, ale ještě mu večer upřesníme, v kolik hodin.

Konečně jsme vyjeli z Prahy. A pořád stoupáme. Za Křižkovým Újezdcem jsme na nejvyšším bodě. Je poměrně dobrá viditelnost. Vidíme nádherně na Prahu za námi, o kus vedle se tyčí Cukrák (jako, že na něj koukáme seshora?) a na opačné straně, kam právě teď jedeme, vidíme posázavské kopečky. Nejprve ale sjíždíme do Nové Hospody.

Při sjezdu do Nové Hospody jsem se málem vybourala. Na silnici byly nějaké hrboły a taky mám nové tlavové složení a kolo lépe zatáčí a já ho nějak nemohla udržet. Ale jinak ten sjezd byl docela hezký. Trz

V Nové Hospodě se ozvala Marcela, že má nějaké problémy s kolem, proto zastavujeme a Dig se věnuje seřizování. Já s Terkou jdeme v tomto mezičase do nedalekého stánku s ovocem-zeleninou koupit lusky. Pak pokračujeme ve sjezdu do Týnce nad Sázavou podél Kamenického potoka. A ještě cílová rovinka podél Sázavy a jsme v Týnci. Chvilku odpočíváme, cpeme se luskama a plánujeme další postup. Do Neveklova, kde máme zítř sraz s Pavlem, je to 13 kilometrů. Chtělo by to dojet kousek před Neveklov, tam přestat a zítř ráno to dojet.

Tereza nám ještě čte kulturu o Kamenici a o Týnci

- Kamenice

Nevelká obec nedaleko Prahy je neodmyslitelně spjata se vzestupem rodiny Ringhofferů. Zakladatel rodinné tradice, Josef Ringhoffer, proměnil zdejší horní mlýn na hamr a začal tu vyrábět měděné kotle. Měl velký úspěch. Provozní objekty se zvětšovaly a rodina bohatla. Ringhoffové skupovali nemovitosti v celém okolí, i v Praze.

Původní tvrz, přestavěnou na malý zámek, dal František Ringhoffer přebudovat na reprezentativní sídlo v pseudogotickém slohu s velkou čtyřpatrovou věží. Okolní krajina, doplněná o kaštanové a lipové aleje, se změnila na velký lesopark. Na jeho okraji stojí šestiboká bašta, zbytek původního opevnění tvrze, upravená v r. 1897 pseudogoticky. Ve stejné době a stejném slohu byl přestavěn i původně raně gotický kostel.

Na konci dlouhé aleje, v lese na Zaječím vrchu, byla podle projektu J. Stíbrala vystavěna hrobka Ringhofferů. Hrobku zdobí krásná socha Ukřižovaného od J.V. Myslbeka z r. 1890.

Z původní Ringhofferovy továrny, v místech mědihamru, se stal po druhé světové válce podnik Strojmetal.

- Týnec nad Sázavou

Historicky zajímavé městečko v překrásném sázavském údolí na Benešovsku, dnes významné průmyslové centrum, ale i oblíbené letovisko a výletní místo.

O úctyhodném stáří Týnce, dříve zvaném Týnice či Tejnice, svědčí již samo jméno, které příslušelo opevněným místům z 11. – 12. století.

Hmotným dokladem je areál zdejšího hradu, patří k nejstarším dochovaným památkám tohoto typu u nás. Již v 11. století tu nad levým břehem řeky vyrostla románská rotunda. Na přelomu 12. – 13. století se tato rotunda stala kaplí nově založeného románského hradu. Byla k ní přistavěna kamenná hranolová věž jako hlavní součást opevnění. Hlavní obytnou budovou byl obdélný palác, z něhož zůstalo jen obvodové zdivo. Později byl celý areál obehnan částečně zachovalou hradbou a palác byl rozšířen přístavbou horního traktu, který stojí dodnes.

Na hradě sídlil počátkem 14. století Oldřich z Týnce, předek Medků z Valdeka, kteří se tu udrželi až do r. 1490. Od 17. století držel Týnec Adam Hodějovský z Hodějova, který však svůj majetek ztratil pro účast na stavovském povstání. Novým pánem se stal Adam Michna z Vacínova.

Od poloviny 17. století přestal být Týnecký hrad sídlem vrchnosti a chátral, po roce 1654 ho navíc poškodil požár. Od konce 18. století se některých jeho prostor používalo pro potřeby nově založené manufaktury na kameninu. Později tu byly byty, ve starobylé rotundě dokonce kůlna a chlívek. Nakonec však byly vzácné objekty zachráněny a bylo zde založeno museum s expozicí týnecké kameniny, archeologickými nálezy a příležitostnými výstavami.

Týnecká kamenina je další zajímavá kapitola z historie městečka. Manufaktura vznikla koncem 18. století a v době svého vrcholu, od 20. let 19. století, patřila k nejvýznamnějším podnikům tohoto druhu v Čechách. Provoz ukončila v r. 1966, když nestačila konkurovat levnějšímu porcelánovému zboží. Výrobní objekt stojí dodnes. Dnes slouží ke kulturním potřebám městečka.

Do novějšího období dějin Týnce patří továrny ing. F. Janečka, především slévárna – pozdější podnik Metaz a podnik Jawa na výrobu motocyklů.

Na starém hřbitově, na proti hradu, stojí kostel sv. Šimona a Judy, původně gotický, zbarokizovaný v 18. století V jeho blízkosti je pseudorenesanční dům čp. 5, dnes pošta, se štíty a sgrafitovou výzdobou.

Zbořený Kostelec – část Týnce; nad ústím kamenického potoka jsou mohutné zříceniny hradu, původně zvaného Kostelec nad Sázavou; byl založen počátkem 14. století a v r. 1467 byl dobyt vojskem Jiřího z Poděbrad a rozbořen.

a pak jedeme dál.

Za Týncem je to mírně do kopce, ale čekala jsem, že to bude horší. Sluničko už zapadlo a my projíždíme Dunávice a vypadá to, že za nimi to bude hodně do kopce. Dig už nějak nemůže. Asi podcenil hlad, který necítil, když snědl půl kila lusků. A ty ho moc nezasytily. Zastavujeme na kraji vsi, tlačíme Tatranky a jiné mlsky a s Martinem vymýšlíme, kde bychom tak hlavu a kosti složili. Chtělo by to alespoň vyjet tento kopec. Nakonec nebyl tak strašný, jak se zdál. A nahore vede doprava po asfaltové cestě modrá turistická značka. Jedeme po ní, už je skoro tma. Upřesňuji SMSkou Pavlovi termín srazu: zítra v deset na náměstí u radnice. Martin jde na průzkum a napodruhé našel nádhernou louku.
Mrk.

To byla docela říkárka, že se ta louka Martinovi líbila, protože před tím prohlásil, že má představu o místě dnešního noclehu a že dokud ho nenaide, tak nebudeme spát. Ale ta louka je opravdu moc hezká.
Trz

Vysoká tráva a všude kolem les. Ticho rušíme příjezdem, ušlapáváním trávy a stavbou doupat. Do příprav večere se začínají z okolí ozývat podivné zvuky. Jenom aby to nebyla bouřka ...

Mrk.

Neboj, to bude jenom nějaká diskotéka z vesnice. Ted' se věnujme stavbě doupěte. Je nás licho, takže rozhoduji takto: Terka s Martinem popojedou o pár metrů dál a já, Markéta a Marcela postavíme rtojité obydlí právě tady. Dig

No tak dobrá, za chvíli už je jasné, že je to dunění bubnů a ne hromy. Uléháme. Po hodině převalování už toho máme dost! Do Prčic, už by s tím mohli přestat. Ale ne, rytmy se ozývají pořád, vždycky chvílku pauza a pak to rozjedou nanovo. Dum, dum, dum...

Ani nevím, jak se mi podařilo usnout. Probouzím se nad ránem, venku je už jen pološero. A zdálky se pořád dum, dum, dum. Co to jen může být? Další probuzení je chvíli před sedmou. To už je vzhůru i Dig. A bubny stále a vytrvale duní. Hergot, to ani nešli spát?! Dig se vydává kamsi pryč a my s Marcelou se opět pokoušíme usnout. Leč marně! Už se to nedá. Dig se vrací asi za hodinu se zjištěním, že asi 3 km odsud je rybník a u něj je nějaká TECHNOPARTY. No to je fajn!!! Vědět to včera, tak odsud prchám, seč mi síly stačí ☺ .

Mrk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Dunávice	60	1168	50,3	16,3	6-27

Ráno 1.6. sobota

Budíme se kolem půl osmé. Je krásné ráno, sluníčko svítí. Vylézáme s doupěte a odklápíme plachtu. Protože jsem včera někam zabožila obal od spacáku, tak se pouštím do akce hledání. Prohledala jsem celé doupě a nikde nic. Nakonec jsem ho objevila v Martinových báglech u rošlíku. Ale jednu výhodu takhle akce měla, aspoň jsme si zabavili a až budou balit ostatní, tak se můžeme vátet. Dal jsem vařit čaj a vyndal jsem snídaní: plněné rošličky od babičky a rajčata. Bylo to moc dobré. Po snídani jsme se váteli a ostatní se pustili do balení. Trz

Pak jsme vyjeli. Nejprve jedeme do Neveklova, kde máme v 10 hodin sraz s Pavlem. Cesta probíhá víceméně po rovině, a tak jsme tam dojeli už ve třičtvrtě na deset. Zabrali jsme travnatou plochu na náměstí a čekáme na Pavla.

Martin, Tereza a Marcela jdou do cukrárny na zmrzlinu. Už je deset prýč, tak kde je ten Pavel?

- Neveklov

Městečko leží v členité krajině s rybníky pod Neštětickou horou (536 m.n.m) na Benešovsku. Uchovalo si i po staletí plně zemědělský charakter. Je to jedno z nejstarších měst, již v r. 1285 se označuje jako „civitas“.

V r. 1563 byl Neveklov povýšen na městečko. Důležité dopravní cesty se městečku vyhýbaly tak zůstalo chudé, bez významnějšího průmyslu.

Smutný osud potkal Neveklov za 2. svět. války. V r. 1942 bylo celé Neveklousko násilně vystěhováno, aby tu mohlo být zřízeno vojenské cvičiště zbraní SS. Tuto událost připomíná pomník z r. 1968.

Kostel sv. Havla byl původně gotický, zbarokizovaný v 2. pol. 17. st. Je obehnaný zdí se dvěma barokními branami. Poblíž stojí barokní fara, pod kostelem je kaplička, otevřena čtyřmi arkádami.

Na náměstí stojí barokní patrová radnice s průjezdem a morový sloup z r. 1733 ve tvaru božích muk.

Kdysi silnou židovskou kolonii připomíná bývalá barokní synagóga a při silnici k Maršovicím je židovský hřbitov.

Na křižovatce silnic asi 2,5 km JV od obce je kamenný empírový milník, chráněný jako technická památka.

Tloskov – zámek SZ od městečka; z tvrze přestavěn v 18.st.; ve 30. letech 19. st. postaveno druhé patro a doplněno druhé křídlo; dnes je tu dětský domov.

Rozhodnu se nenechat nic náhodě (například to, že je určitě více Neveklouů, nebo více náměstí s radnicemi v tomto Neveklouě) a píšu Pavlovi SMSku. Jenže nejsem jí stihla dopsat, Pavel je tady. No tak ahoj !!

Tereza pak našla na svém mobilu Pavlovu SMSku: Zpoždění 15 minut. Pavel prý našel doma v lednici nějaký guláš nebo co to povídá; nějak tomu moc nerozumím. Tak raději vyrazíme. Stoupáme do prudkého kopce a vůbec to nejede. Díg s Martinem zastavují, prý musí cosi opravit na Dígově kole. My pojedeme napřed. Čekáme na ně u odbočky asi až za 10 kilometrů. U dále už je vidět vysílač na hoře Mezivrata, na kterou teď míříme. Pokračujeme dále zvlněnou krajinou a nějak mě zlobí nové tácy. Netáčují mi na nejmenší táček. Díg se v tom štrachá, ale je to nějaké vážnější. Trvá to dohromady asi hodinu. Nakonec to řadí skvěle, pouze při převodu 1:1 to podivně rachta, takže když tohle zařadím, Díg se mě s oblibou provokativně ptá, co mám zařazeno.

Je půl druhý a chtělo by to oběd. Hledáme hospodu v Heřmaničkách, ale tam nevaří a posílají nás do Prčic. Jsou odsud 5 km. Ale tam míříme až po zdolání Mezivrát a Javorové skály a tak jedeme do Smilkova. Pavel tvrdí, že tam je hospoda. Jenže nevaří ani tam a tak holt musíme vyndat zásoby a uvařit si oběd sami.

Parkujeme přímo před hospodou a oběd vaříme na krytu studny. A k tomu si dáváme pivo. Je skvělé, že nikomu nevaříme. Vytahujeme z brašen zásoby instantních těstovin, špaget a pytlíkových polívek a Pavel kastrůlek s gulášem. Jo, tak tohle měl ráno na mysli. Zdržel se, protože si připravoval gulášek s sebou do kastrůlku!

Pozorujeme cvrkot kolem hospody a plánujeme další postup. Maličko měníme trasu. Vystoupáme na Mezivrata přímo, brutálnější, ale kratší cestou, a návrat dolů zkusíme po turistických cestách. Ale aspoň se nebudeme muset vracet znovu do Smilkova. Během obědových operací Marcela ulomila nožičku od stojánku. Docela pakárna. Nedalo se to opravit a tak Marcela měla po zbytek výpravy potíže vždycky, když jsme někde zastavili. Musela hledat kde, o co nebo o koho si kolo opře.

A pak jedeme. Hned za Smilkovem mě ale přešel smích. Je tu kopec, ale strašnej. Zařadila jsem 1:1 a vrčím nahoru. Je to kolem sice moc hezké, ale nemůžu si to vychutnat, protože mám čumák zabořený do asfaltu před sebou. A to skoro doslova a do písmene; takový má ta silnice sklon.

Konečně jsme nahore a hora s vysílačem se zdá být na dosah. Ještě musíme kousek popojet a pak najít cestu, která vede nahoru.

Dig nakonec cestu našel a už po ní stoupáme. Závěr je strhující a za chvíli můžeme s definitivní platností říct, že jsme dobyli Mezivrata (713 m.n.m.), nejvyšší horu Miličinských vrchů a České Sibíře vůbec.

- Mezivrata

Nejvyšší místo této oblasti (713 m) s geodetickou věží a retranslační stanicí.

No nic zvláštního tu není, jen obrovský „retranslátor“. To řekl Dig, já bych to nazvala „vysílač“. Po kratičké pauze jedeme zase dolů. Ale jenom kousek. U jezírka se napojujeme na červenou turistickou a jedeme po ní asi 3 kilometry. Informuji ostatní, že tudy se chodí pochod do Prčic, ještě tu dokonce na stromě visí papírová směrovka. V lese je hezky, ale občas jsou na cestě louže, tak si užíváme jejich překonávání. Pak pokračujeme po modré značce prudce z kopce. Jsme docela rádi, když jsme zase zpátky na silnici. Jedeme do Horního Borku. Jééé, tudy také chodíme...

A pak stoupáme a máme moc hezký pohled na Mezivrata za námi. A vůbec je tady krásná krajina. Pak jedeme pár kilometrů bez nějakého výraznějšího převýšení. Před Červeným Újezdem stojíme a čekáme na Marcelu, které to dneska nějak nejede. No jo, chudák, táhne s sebou celé doupe a tak má ten náklad pěkně těžký. Koukáme do kraje. Prčice jsou přímo před námi dole v údolí, ale my ještě před tím máme v plánu zdolat Javorovou skálu, nejvyšší horu tzv. Jistebnické vrchoviny.

- Čertovy hrbatiny

Drsný, ale krásný kraj na jih od Sedlčan, mezi Střezimíří a pravým břehem Vltavy. Čerty tu připomíná nejen řada místních názvů, ale i divoká přírodní scenérie – rozeklané skály, hluboké lesy místy až pralesního charakteru, odlehlá údolí. Jsou tu však i veselé hájky, stráně plné lísek, šípků a ostružin, pastvin se „žulovými stády“, kamenné zídky u cest, romanticky položené rybníky a především malebné vesničky se svéráznými stavbami.

Javorová skála – nejvyšší vrchol Čertovy hrbatiny (723 m); na její skalnaté rozsoše rostou krásné staré javory; na jejím úpatí leží vesnička Ounuz – dochovaly se zde zajímavé stavby lidové architektury.

Čertovo břemeno – druhý nejvyšší vrchol Čertovy hrbatiny (715 m); na vrcholu je skála s miskami, podle pověsti otisky čertových zad a kopyt.

Zvěřinec – trosky hradu, který byl založen ve 14. st.

Obděbice – nejkrásnější ves na Čertově hrbatině

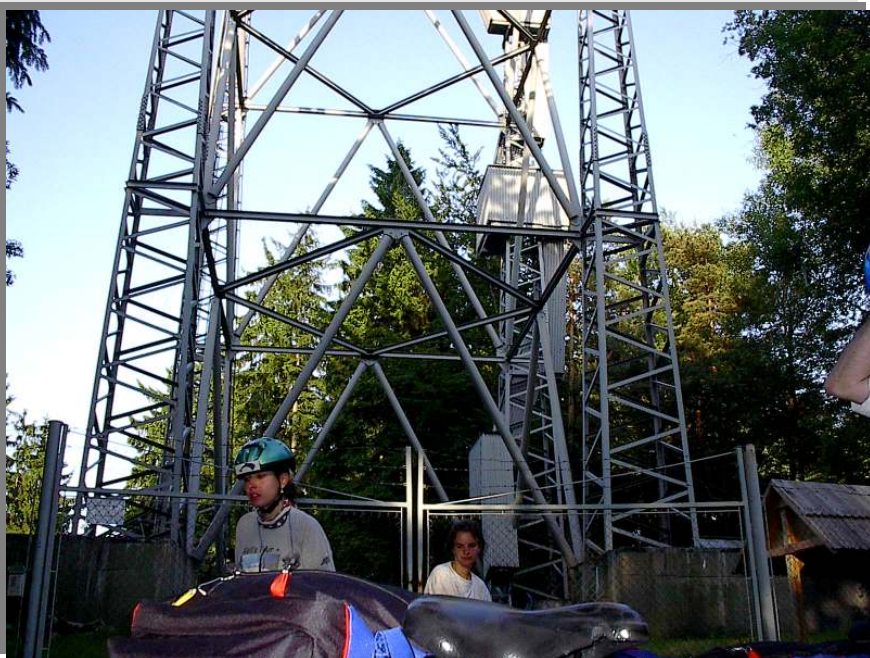
Dalekohledem, který jsem dneska konečně s sebou vyvezla, pozorujeme vysílač na vrcholu, zdálky se zdá být podobný Eiffelovce.

V Červeném Újezdě je pouť. Marcela touží po cukrové vatě, tak znovu zastavujeme. Jenže cukrovou vatu nikde nemají. Marcela je z toho smutná. A tak aspoň nám pro radost koupila haldu mlsek ke dni dětí. Ale prý až nahore ... No tak jo!

Zvolna stoupáme na kopečky Jistebnické vrchoviny. Jede se docela pohodově. Máme nádherné výhledy do kraje, vidíme dokonce město Tábor a ještě nějaké kopečky

za ním. A kolem je to také moc hezké. Chvilí odpočíváme u silnice, posílujeme se před posledními kilometry výstupu nějakými tatrankami a pak zase pokračujeme. Mrk.

A hurá! Jedeme dobýt Javorovou skálu, nejvyšší vrchol Čertovy Hrbatiny. I když je to do kopců, jede se docela hezky. Míjíme Čertovo Břemeno a pak už stavíme na vrcholu Javorové skály (723 mnm).

Opět tu nic není, ale čeká nás odměna v podobě mňamek, které Marcela koupila na pouti. Dostali jsme turecký med a žužu. Bylo to moc dobré. Pak jsme se oblekli a ještě pozměnili trasu. Nepojedeme přes Sedlec-Prčice, ale pojedeme po cyklistické a tak si trasu o kousek zkrátíme.

- Sedlec – Prčice

Dvojměstí, které leží v malebné kotlině nazývané Český Meran – je známé mezi turisty díky tradičnímu pochodu Praha – Prčice, který se pořádá od r. 1966. Pochod připomíná kamenná plastika, tradiční přičický škrpál, na náměstí v Prčici.

Prčice je městskou památkovou zónou. První zmínka o obci pochází z r. 1279; tehdy patřila mocnému rodu Vítkovců. Majitelé panství sídlili v opevněném dvorci na návrší západně od kostela sv. Vavřince.

Původně románská svatyně je nejcennější přičickou památkou. Gotický presbytář pochází ze 14. st. ; v r. 1730 byl kostel zbarokizován.

Na konci 16. st. si Adam Voračický z Paběnic postavil dům, který byl v letech 1730 – 1800 přebudován na zámek.

Kašna na náměstí se sochami sv. Isidora a sv. Jana Nepomuckého pochází z 18. st. Při cestě k Mitrovicím stojí raně barokní morová kaple.

Na mostě (technická památka) z let 1815 – 1823 jsou sochy sv. Floriána a sv. Jana Nepomuckého od I. Platzera z r. 1819.

V bývalém Charvátově mlýně se učil mlynářem Antonín Mácha, otec Karla Hynka Máchy. Sedleckým potokem je Prčice oddělena od Sedlce. Sedlec byl už ve 14. st. poddanským městečkem panství Vysoký Chlumeč. Dominantou městské památkové zóny je románský kostel sv. Jeronýma ze 12. st. s gotickým presbytářem. V letech 1898 – 1899 byl novorománsky přestavěn.

Dne 7.5. 1945 byla oddíly SS vypálena místní škola a postříleno 23 občanů. Blízko školy je památník. Pamětní deska na rodném domě připomíná spisovatele P. Chocholouška. Ze Sedlce pochází i klavírní virtuos, přítel Mozarta a Haydna, Josef Jelínek.

Tak jo. Nasedli jsme na kola a vyjeli. Je to tady pěkně z kopečka a než jsme se nadáli, jsme na silnici a projíždíme Ředice. Chceme dojet až za Libčice, ale kousíček před nimi Dig objevil nádhernou bouku. Okamžitě jsme ji zabrali a prohlásili ji za nocležisko Hell's. Je tady opravdu moc krásky, A vířde žádná TECHNOPARTY. Postavili jsme doupě a uvařili večerň. Dig pomáhal navázat Marcela šňurny na kolíky, aby si taky s Pavlem mohli postavit doupě. Pak jsme ještě přetáhli plachtu a zalezli do spacáků. Je krásná zima a tak se ji pokusíme zaspát. Tak dobrou noc, ať Vás blešky štípou celou noc. Trz

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Libčice	61	1239	70,8	14	1-22

Ráno 2.5. neděle

Zimu se podařilo zaspát. Budíme se okolo osmé. Je nádherné ráno a sluníčko už svítí ostrošest. Vylézáme ven, odklápíme plachtu a chystáme snídani. Marcela nám roznesla nakrájenou roládu. Děkujeme. Byla moc dobrá. Po snídani balíme a chystáme se na odjezd. Trz

Tak zimu se sice podařilo zaspát, ale když ráno Dig na teploměru zjistil, že bylo v noci 0,7 °C, všem nám na chvíli došla řeč. A tak se ráno vyhříváme na sluničku. Je docela vedro a vypadá to, že bude horký den. Mažeme se krémem na opalování, svlékáme se do tilek a vyrážíme. Ale ouha, na obloze se začínají tetelit mráčky. No nevádi! Jedeme moc pěknou krajinou přes Skuhrov a Počepice do Vysokého Chlumce. Tam se motáme skrz pouť a pak stoupáme ku hradu. Ale je zavřený, tak si čteme kulturu a jdeme na procházku kolem něj. Nějak se ochladilo. Já jsem zůstala u kol a zapisuji do PSIONa naše zážitky.

Ostatní se vrátili zanedlouho a jsou požahani od kopřiv a potrhani od ostužiní. Lehce se přiblékáme a jedeme dál. Chvíli se dohadujeme, kudy ven z Chlumce, když tady překáží ta pouť, ale nakonec jsme se z něho nějak vymotali a frčíme dál. Zase se trošku oteplilo, hergot, už dost tohohle aprílového počasí! Projíždíme vesničky podle trasy a neděje se nic významného ani mimořádného. Dokonce se nám i na první pokus podařilo najít zkratku do Dublovic.

V Dublovicích jsme se vynořili přímo před hospodou. A hele, mají tady venku ceduli a na ni píšou něco o uzeném, bramborových knedlíkách a zelí ... tak co si tady dát oběd? Chvíli koukám do mapy, kde by mohla být další hospoda, ale nic nevidím. Nakonec i ostatní souhlasí, raději tady než riskovat, že pak nic nenajdeme a budeme bez oběda. Usedáme k malému stolku před hospodou. Obsluha sice na zahrádce neobsluhuje, ale stačí pár pochlebovačných slov na téma příjemná hospoda zde a už se kolem nás všichni točí. Jídlo je jasné: 4x hovězi polévka s játrovými knedlíčky, 4x uzené a 1x Frankfurtská hovězi pečeně. Jsme všichni moc spokojeni a s plnými bříškou uháníme dál. No tedy, neuháníme všichni. Diga nějak nečekaně přepadla bolest v koleni, tak jede pomalu. V Křepenicích se jdeme podívat na vodní tvrz Jakuba Krčina.

- Křepenice

Jméno Jakuba Krčína spojujeme s jeho působením v JČ, kde vybudoval řadu velkých rybníků. Poslední část svého života však strávil na Sedlčansku, kde si zakoupil rozsáhlé panství, včetně Sedlčan. V Křepenicích si vystavěl v r. 1584 po vzoru rožmberské Kratochvíle renesanční vodní tvrz; nazvanou Nový Hrádek Krčínov.

Křepenická tvrz je jednou z nejzajímavějších renesančních pevnostních staveb. Ústřední palácová budova byla obklopena hradbou s nárožními baštami, fasády zdobilo sgrafitové kvádrování. Přístup do tvrze zajišťoval kamenný most. Bezpečnost zvyšoval rybník, obklopující areál, dnes zčásti zrušený. Uvnitř budovy, která byla později upravena na sýpku, se dochovaly zašlé malované stropy a malby na stěnách. Severně od obce je pamětní kámen, připomínající bývalý koncentrační tábor SS za 2. světové války.

Vodní tvrz je právě v rekonstrukci, ale jinak se mi moc líbila. Mít tak zbytečných několik desítek milionů, tak bych to koupila 😊. Fakt se mi to moc líbilo.

Pak pokračujeme dál. Sjíždíme do Cholína, kde vede most přes Slapskou přehradu, ale na koupání není počasí.

- Slapská přehrada

Jedno z našich největších vodních děl, výrazně změnilo charakter kraje při středním toku Vltavy. Vytvořila členité jezero s řadou zátok, které zcela pohýbilo

původní hluboké říční údolí. Po jejích březích vyrostly desítky rekreačních osad, využívaných především obyvateli hlavního města.

O výstavbě přehrady se uvažovalo již v r. 1933, realizaci projektu však zastavila válka. Nový projekt vypracoval arch. L. Záruba, výstavba začala r. 1951 a do dubna 1954 se jezero začalo napouštět.

Práce si vyžádaly odstranění 300 000 m³ materiálu, spotřebovalo se 350 000 m³ betonu, 40 000 vagonů kamene, 6 300 vagonů písku a 5 800 vagonů cementu. Hráz je v koruně dlouhá 260 m a vysoká 65 m; vede po ní silnice.

Pro případ mimořádného naplnění jezera jsou k dispozici čtyři přepadové skluzy, široké 15 m, kterými může odtékat až 3000 m³ vody za sekundu.

U paty hráze je hydroelektrárna se třemi kaplanovými turbinami. Vodní plocha nádrže je 1 392 ha, maximální hloubka 58 m, stálý objem 68 000 000 m³ vody. Jezero, které při pohledu z ptací perspektivy připomíná kroutícího se hada, má délku 44 km.

- Slapy

Obec, která leží západně od přehradní hráze se v posledních desetiletích změnila ve významné letovisko. Z památek vyniká barokní kostel sv. Petra a Pavla z r. 1693 s impozantní cihlovou kupolí a pseudobarokní zámek ze začátku 20. st., dnes soukromý majetek.

Řada zajímavých a turisticky atraktivních míst leží i na obou březích jezera; např. **Hrzany** - nejvýznamnější keltské oppidum; **Ostromeč** – zřícenina hradu, vystavěného na přelomu 14. – 15. st.; **Drbákov** – **Albertovy skály** – národní přírodní rezervace o rozloze 64,29 ha.

V sezóně je tu v provozu pravidelná linka lodní dopravy, která spojuje většinu významnějších rekreačních osad. K těm patří především Žďaň, Královská, Živhošť, Častoboh, Oboz, Cholín, Županovice, Zvírotice, Zrůbek a Roviště.

A pak zase stoupáme do docela brutálního kopce. Za Čelinou odbočujeme na Libčice a Nový Knín (Martin říkal „Kmin“). Nejprve stoupáme a pak několik kilometrů klesáme. V Novém Kníně odbočujeme ze silnice na zelenou turistickou značku podél řeky Kocáby. Jedeme moc hezkým údolím podél řeky opěvované trampskými písněmi. Ve Velké Lečici je nám líto, že už bychom měli jet po silnici a tak jedeme ještě asi 2 kilometry podél řeky. Dalo by se takto pohodově dojet až do Štěchovic k Ultavě, ale naše trasa vede jinudy. V Malé Lečici proto definitivně přejíždíme na silnici a začínáme stoupat. Je to pěkně nepěkné. Stoupáme takto několik kilometrů, do zad nám praží slunce a konec kopce není v dohledu. Konečně jsme, zdá se, až úplně nahore. Je nádherně vidět Cukrák. Jsme zhruba na jeho úrovni. Ve Sloupu mají záhadná tmavě fialová pole. Zdátky to vypadá jako levandulová pole, která jsem viděla vloni v Provance. Dig zahájil manévr odbočování do Davle. Ale my jedeme jinam, do Měchenic, tak jsme na něho začali zběsile troubit a volat. Zastavil. A když už stojíme, tak se pořádně podíváme na ty fialové rostliny. Nějaká paní nám prozradila, že se jedná o kmin.

Aha, tak jsme zase o něco chytřejší. A teď už prudce klesáme do Měchenic a tam najíždíme na hlavní silnici od Štěchovic. Je sice odpolední špička a tudíž docela provoz, ale pojedeme po ní několik kilometrů a pak přejedeme most do Uraného.

- Vrané nad Vltavou

Velmi stará ves, připomínaná již v r. 993 v zakládací listině Břevnovského kláštera. Leží na svahu nad pravým břehem Vltavy v hlubokém údolí, jehož malebnost ještě podtrhuje hladina Vranské přehrady.

Církevním majetkem zůstala po celá staletí, pouze Břevnovský klášter vystřídali v r. 1470 zbraslavští cisterciáci. Obci dominuje kostel sv. Jiří, i když stojí dole u břehu Vltavy. Byl založen jako gotická stavba s věží, kterou připomíná gotický sedlový portál. Dnešní vzhled získal při barokní přestavbě. Kostel obklopuje hřbitov s barokní osmibokou márnicí.

V obci jsou známé papírny, založené v r. 1837. Před 2. světovou válkou v nich jako závodní lékař pracoval spisovatel Vladislav Vančura.

Vranská přehrada – poslední stupeň vltavské kaskády s elektrárnou a dvěma plavebními komorami.

Zvolská homole – strmá a skalnatá přírodní rezervace o rozloze 47 ha.

A tak uháníme rychlostí mezi 25-30 km/hod. a polykáme prach z aut. Najednou je před námi cedule Hlavní město Praha. No tohle!?! Nějak jsme tu odbočku přejeli. Jedeme ještě kousek a Pavel navrhl, že bychom si mohli chvíli sednout u řeky. Skvělý nápad! Sjíždíme k Ultavě, parkujeme kola a jdeme zkusit vodu. Brrr!

Je pěkně studená. Válime se na břehu, svačíme a pozorujeme cvrkot kolem.

U půl sedmé se zvedáme a odjíždíme. Domů už je to kousek na jako návratovou trasu jsme zvolili cyklostezku podél řeky. Při jednom manévru kolem

A jste na konci 17. stránky 19ti stránkového díla

rozestavěného Lahovického mostu přišel Dig o drát v zadním výpletu. Nadává u toho, no, nevíme se mu. Expedice před námi a výplet se sype ...

No nic, po jeho výměně pokračujeme dál. Přejíždíme Barrandovský Most. Já jedu vzadu s Pavlem, který to tady nezná. Pavel se chce odpojit na Palackého náměstí a jet metrem, ale nějak jsme na něj zapomněli

a tak s námi jel až na Národní třídu. Tam se s námi rozloučil. My pokračujeme dál na Náměstí Republiky a pak do Karlína. A odtud tunelem až na Žižkov. Bylo pár minut před osmou, kdy jsme špinaví, vondani a připálení dorazili do Jeskyně. Takže Miminkovská výprava je u konce. A před námi je zase návrat do

všedních dnů, do práce a do reality dospěláckého života. Tak zase příště, děti, nashledanou ...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	58	1321	81,5	15,4	14-26

Celková technická data:

Účast

Oficiálně priznaná
kilometráž
Příště

Pět jezdců 6: Dig, Marcela, Markéta, Martin,
Pavel a Tereza

203 km

Senilní

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Zahrádka	Matějov
Čestlice	Dědkov	Vysoký Chlumec
N. Hospoda	Heřmaničky	Křepeňce
Týnec n.S.	Mezivrata (nejvyšší bod Miličínských vrchů 713 m.)	Slapy
Podělusy	Smilkov	Nový Knín
Ouštice	Ješetice	po z.t.z. podél Kocáby
Neveklov	Ostrý	Bratřínov
Hodětice	Čertovo břemeno	Sloup
Štětkovice	Odbočka na Javorovou skálu, nejvyšší horu Čertovy hrbatiny(723 m.)	Vrané n. Vlt.
Křenovice	Sedlec-Prčice	Žižkov

Osoby jejich zkratky a písmo:

Markéta (Mrk), **Marcela (Mcl)**, **Michal (Msh)**, **Martin (Mtn)**, **Tereza (Trz)**,
Lenka (Lnk), **Dig (Dig)**, **Pavel (Pvl)**, **Šimon (Smn)**.

© Hell´s Tour+ 2002
„DIG“ & „Trz“ & „Mrk“ & „Mtn“ & „Pvl“
Neprodejné
dig02@volny.cz